

NĀC

“Svētīgi tie, kas
neredzēja, bet ticēja!”
(Jņ 20,29)

Nr. 2 (61)
APRĪLIS
2011

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS – MŪSU MŪŽĪGĀS DZĪVES NODROŠINĀJUMS

Dziļi savā sirdī ikviens cilvēks ilgojas pēc mūžīgās dzīves. To pierāda cilvēces kultūrvēsture un antropoloģiskie pētījumi. Un kaut arī priekšstats par mūžīgo svētlaimi var daudzkārt mainīties ne vien vēstures gaitā, bet pat viena cilvēka dzīves ietvaros, tas tomēr tikai pierāda viņa vēlmi dzīvot mūžīgi un, kas ir pats galvenais, būt mūžīgi laimīgam. Pat neskatoties uz garīgās pasaules, Dieva un dvēseles noliegšanu, neviens nav spējīgs noliegt faktu, ka ilgojas būt laimīgs un būt laimīgs pēc iespējas ilgāk un noturīgāk. Pat ja cilvēka priekšstats par svētlaimi pārveidojas un, raugoties no vispārējo morāles normu viedokļa, kļūst nepieņemams lielākai sabiedrības daļai, tas tomēr nenozīmē, ka šis cilvēks neilgojas būt laimīgs, kaut vai savdabīgā, pat izkropļotā veidā. Šis secinājums var izgaismot, tomēr ne attaisnot to, kādēļ cilvēks bieži vien ir tik noturīgs savos netikumos, kas viņam acīmredzami kaitē, bet viņš, it kā to nemanot, paliek tiem uzticīgs kaut kādā neaptveramā, stūrgalvīgā un aklā ticībā, ka tas var darīt viņu laimīgu. Tāds ir to ceļš, kuri nepazīst vai ir atteikušies iepazīt patiesu Ceļu uz Dzīvību. „Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība,” saka Kristus. (Jņ 14,6)

„Pēc Jēzus augšāmcelšanās nedēļas pirmajā dienā Marija Magdalēna agri no rīta, kamēr vēl bija tumšs, atnāca pie Kristus kapa un ieraudzīja, ka akmens no kapa ir atvelts.” (Jņ 20,1) Ir ļoti svarīgs apstāklis, ka tieši šī sieviete ir pirmā, kas dodas apraudzīt Kristus kapu, *kamēr vēl bija tumšs*. Marija Magdalēna mums pazīstama kā bijusi lielā grēciniece, kas no nāves pārgājusi dzīvībā, no grēka tumsas – Kristus Augšāmcelšanās spožumā. Sabata miers jau bija beidzies, tādēļ, nesagaidot rītausmu, viņa dodas apmeklēt to, kurš savas šīs dzīves laikā bija tik daudz viņai piedēvis.

Vai mums nerodas jautājums, kādēļ šī sieviete, par kuru ir teikts, ka no viņas izgājuši septiņi ļaunie gari (Lk 8,2), sieviete, kuru Rakstu zinātāji un farizeji par laulības pārkāpšanu gribēja nomētāt

”Marija Magdalēna un augšāmcelies Kristus” Edvards Kolejs Džons

ar akmeņiem (Jņ 8,1–11), sieviete, par kuru farizejs Simanis pie sevis nicinoši domāja: „Grēciniece!” (Lk 7, 36–39) Kāpēc tieši šī sieviete* bija pirmā Kristus augšāmcelšanās lieciniece? Jēzus pats sniedz atbildi uz šo jautājumu: „Viņas daudzie grēki tiek piedoti, jo viņa daudz mīlēja.” (Lk 7,48) Mēs varam tikai iztēloties to atvieglojumu, ko piedzīvoja šī sieviete. Neapšaubāmi, neviens neizvēlas ļauno ceļu paša ļaunuma dēļ, bet vienīgi tādēļ, ka cer tajā sasniegt kaut kādu laimes, piepildījuma un stabilitātes sajūtu. Ja kārdinājumi nebūtu tik *daudzsolši*, cilvēce sen būtu pārstājusi grēkot. Arī Magdalēna bija izgājusi uz grēka ceļa vienīgi šķietamās laimes meklējumos.

Mums, savukārt, var rasties vēl kāds jautājums: vai tas nenozīmē, ka arī mums vajadzētu krist smagos grēkos, lai pēc tam piedzīvotu lielāku atgriešanās žēlastību? Nekādā gadījumā! Jo laime, ko sniedz atgriešanās žēlastība, ir saistīta ar Kristus Personas iepazīšanu arvien no jauna, kas pakāpeniski un arvien dziļāk mūs iekļauj dievišķās mīlestības

apmaīnā. Jo kurš gan uzdrīkstēsies apgalvot, ka ir jau pietiekami iepazīnis Kristu vai ka grēks netraucē viņam mīlēt Dievu?! Marijas Magdalēnas svētlaimes noslēpums ir ļoti vienkāršs un tajā pašā laikā pasaulīgās gudrības saindētiem cilvēkiem nav aptverams. Nevajag daudz grēkot, lai daudz tiktu piedots. Vajag pilnībā atteikties no tiem grēkiem, kas tev jau ir: nepieciešams, lai tev tiktu piedots VISS, ne tikai tevis izvēlētie grēki. Nav iespējams piedzīvot svētlaimi, ko cilvēkam var sniegt dievišķā mīlestība, cerot rast piepildījumu vai laimes ilūziju vēl kaut kur citur, izņemot Dievu. Marija Magdalēna, kas vēl pirms rītausmas steidzās pie sava Kunga kapa, ir pati kļuvusi par Augšāmpieceltā attēlu: bija mirusi grēkojot, bet atdzimusi jaunai dzīvei caur piedošanu.

Magdalēna ir ne tikai reāls cilvēks ar savu dzīves vēsturi, bet arī visas grēcīgās cilvēces – ikviena no mums – simbols, kas atklāj mūsos bieži vien pārāk dziļi apslēptas ilgas pēc tikšanās ar Augšāmcelušo Kristu, ilgas pēc

mūžīgās, svētlaimes pilnās dzīves. Tumsa pirms rītausmas simbolizē ticību, kas liek paļauties uz to, ko vēl neredzam. Sarunājoties ar apustuļi Tomu, Kristus par savu augšāmcelšanos teica: „Svētīgi tie, kas neredzēja, bet ticēja!” (Jņ 20,29) Patiešām, Marijas Magdalēnas dzīve ir kā visas grēcīgās cilvēces vēstures kopsavilkums, kur vieta ir gan šausmīgiem grēkiem, gan atgriešanās žēlastībai.

Mēs dzīvojam patērētāju laikmetā, kas caur kliecējošām reklāmām mums *garantē* nodrošināt ilgstošu laimi; un mēs esam sava laikmeta cilvēki, bet vispirms – cilvēki. Tas nozīmē, ka arī mēs nespēsīm paslēpties no šīm visaptverošām ilgām pēc nebeidzamās laimes, ja neiemācīsimies remdēt tās Augšāmpieceltā Kristus meklējumos jau tagad, kamēr vēl ir tumšs pirms mūžīgās dzīves rītausmas.

* *Saskaņā ar Baznīcas Tradīciju tā ir viena persona – Marija Magdalēna.*

Priesteris **Ernests Jansons**
(Rēzeknes-Aglonas diecēze)

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Kā izdzīvot
Grēksūdzes sakramentu?

3.lpp. Dieva likums
liek rūpēties par domām

4. – 5.lpp. Alsungas Sv. Miķeļa
draudze

6.lpp. Avīzei “Nāc” 10 gadi

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Kā labāk izdzīvot Grēksūdzes sakramentu?

„Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi!” (Lk 15,18)

Ir septiņi svarīgi soļi, kas mums var palīdzēt Grēksūdzes jeb Izlīgšanas sakramentā piedzīvot piedošanas žēlastību. Pirmie divi soļi ir lūgšana un sirdsapziņas izmeklēšana. Nākamie pieci veido grēksūdzes sakramenta *sirdi*: 1) sirdssāpes par Dieva sāpinašanu, 2) apņemšanās turpmāk negrēkot, 3) savu grēku izsūdzēšana, 4) grēku piedošanas saņemšana, 5) gandarīšana. Šie soļi veido iekšējo atgriešanās procesu, kam jānotiek, lai varētu vispilnīgāk piedzīvot atgriešanos Dieva mīlestībā. Šis iekšējais garīgais ceļš var būt ilgstošs, un tas bieži ir jāsāk arvien no jauna visas dzīves laikā. Grēksūdzes sakraments ir ceļš, kas ejams, lai izlīgtu ar Dievu un Baznīcu, iegūtu dvēseles mieru, kuru izjaukuši grēki. Vienmēr jāatceras, ka Dieva žēlsirdība ir neizmērojama un bezgalīga. Protams, ir žēl, ja kāds nevar saņemt Grēksūdzes piedošanu sakramentālā veidā, tas ir zaudējums. Tomēr nekritīsim izmisumā, pēc iespējas labāk nožēlosim mūsu grēkus, veiksim citus gandarīšanas veidus – gavēni, lūgšanu un žēlsirdības darbus – un darīsim visu, lai pienāktu brīdis, kad varēsim saņemt Izlīgšanas sakramentu.

Lūgšana un sirdsapziņas izmeklēšana

Šim žēlastības sakramentam ir svarīgi pietuvoties ar pilnīgi atvērtu sirdi, bet tas pieprasa labu sirdsapziņas izmeklēšanu Dieva priekšā lūgšanas garā. Grēksūdze būtu jāsāk, sakopojot garu un domas Dieva priekšā, lūdzot Viņu izgaismot mūsu dzīvi. Dieva priekšā, kontemplējot krustā sisto, mēs labāk sapratīsim Dieva žēlastību, kurš mums dod iespēju izlīgt ar Viņu. Šajā gaismā mēs varam apzināties ne tikai mūsu grēku nopietnību un sekas, bet arī to, ka Dievs mūs neatgrūž, bet dod iespēju, kā pazudušajam dēlam, atgriezties pie Viņa. Sirdsapziņas izmeklēšana ir jāizdara, atceroties pēc pēdējās grēksūdzes izdarītos grēkus. Ne vienmēr tas ir viegli, taču, ja mēs katru vakaru veltītu mazu brīdi mūsu sirdsapziņas izmeklēšanai, arī pirms grēksūdzes tas nesagādātu lielas grūtības. Mums vajadzētu censties saprast, kādēļ esam grēkojuši un kādēļ grēkojam no jauna. Būtu jāpārdomā par grēku tuvāko un tālāko cēloņu iemesliem, un vai mēs izmantojam visus garīgās dzīves līdzekļus, lai tas vairāk

Foto no interneta

Grēksūdzes sakraments ir ceļš, kas ejams, lai izlīgtu ar Dievu un Baznīcu

neatkārtots. Kad iedziļināties mūsu sirdī, tad darām to pašu, ko pazudušais dēls, redzot savu bezcerīgo stāvokli: „Viņš, pie atziņas nācis, sacīja: cik algādzu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: tēvs es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi.” (Lk 15,17 – 18)

Grēka svarīguma pakāpe

Baznīca, runājot par grēkiem, tos iedala nāvīgos un ikdienišķos grēkos. „Nāvīgs grēks ir smags Dieva likuma pārkāpums, kas iznīcina cilvēka sirdī esošo pārdabisko mīlestību; tā rezultātā cilvēks novērsās no Dieva – sava galamērķa un svētlaimes –, priekšroku dodot nevis Dievam, bet kādam zemākam labumam.” (KBK 1855) Nāvīgs grēks skar dzīvības principu, kas ir mīlestība. Tiek zaudēts žēlastības stāvoklis. Izmeklējot sirdsapziņu, ir jāseko ne tikai mūsu jūtām un vainas izjūtai, bet galvenokārt mūsu prātam. Dieva vārda izgaismotam prātam ir jāanalizē, vai ir piepildīti trīs nosacījumi, kas raksturo smagu grēku: tā būtība ir nopietna, rīcība – pilnīgi apzināta, brīvprātīga un pilnīga piekrišana nepareizai rīcībai. Ja nezināšana nav tiša, tās dēļ grēka vaina tiek mazināta vai pat atcelta (sk. KBK 1860).

Lai saprastu grēka būtību, vispirms vajadzētu vadīties pēc 10 Dieva baušļiem, kā to mums māca Baznīca, sekojot Kristus mācībai, kurš sarunā ar bagāto jaunekli atsaucās uz baušļiem (sk. Mk 10,19). Arī Kalna sprediķis mums var palīdzēt saprast grēka smagumu (sk. Mt 5,21–48), kā arī apustuļa Pāvila miesas darbu

saraksts (sk. Gal 5,19–21), vai arī grēku uzskaitījumi vēstulēs (sk. Rom 12–15; 1Kor 6; Ef 4–6). Būtu jāvadās pēc Baznīcas mācības, kas atbilstoši laikmetam apgaismo un izskaidro 10 baušļus ar konkrētiem piemēriem (sk. KBK 2052–2557).

Ikdienišķais grēks

Ikdienišķais grēks tiek izdarīts, ja nav piepildīts vismaz viens no iepriekš minētajiem nosacījumiem: pārkāpuma būtība nav smaga, vai arī ja pārkāpums ir smags, bet rīcība nav bijusi pilnīgi apzināta vai nav bijusi pilnīga piekrišana izdarītajam (sk. KBK 1862). Nevajadzētu mazināt ikdienišķā grēka nozīmi. Kāpēc? Tāpēc, ka arī ikdienišķais grēks mazina pārdabisko mīlestību cilvēka sirdī un cilvēcīgo spēju mīlēt pēc Dieva gribas. Tādi grēki traucē garīgo dzīvi, mazina vēlmi lūgties un *apēno* mūsu prātu attiecībā pret pārdabisko pasauli un tās vērtībām. Ja pierodam pie ikdienišķā grēka un to nenožēlojam, tad pamazām varam nonākt līdz nāvīgam grēkam.

Arī saindēties var ar spēcīgu indi, kas rada ātru nāvi, vai arī pakāpeniski, pat nepamanot un lēnām pierodot pie indes un tumsas. Tieši tāpēc Baznīca iesaka biežu ikdienišķo grēku sūdzēšanu, lai nenocietinātu sirdi un tiktu stiprināta mūsu nemitīgā cīņa pret ļaunumu, kura turpināsies līdz mūža beigām. Atgriešanās ir pastāvīgs process, kurš mums liek izmantot visus Baznīcas piedāvātos līdzekļus. Regulāra ikdienišķo grēku izsūdzēšana var palīdzēt audzināt sirdsapziņu un ļaut Kristum mūs dziedināt.

Grēku nožēla

Lūgšana un sirdsapziņas izmeklēšana ir tikai divi pirmie soļi labai grēksūdzei. Vēl savi grēki būtu patiesi jānožēlo. Nožēla ir dvēseles sāpes un riebums pret izdarīto grēku ar apņēmību turpmāk vairs negrēkot. Krucifiksa priekšā, sagatavojoties saņemt Piedošanas sakramentu, vislabāk varam saprast, kā grēks skar pašu Dieva sirdi. Izšķir divus grēku nožēlas veidus: pilnīgu un nepilnīgu. Pilnīga nožēla ir tad, ja nožēlo aiz mīlestības uz Dievu: „Tā nes arī nāvīgo grēku piedošanu ārpus grēksūdzes, ja to pavada stingra apņemšanās iet pie sakramentālās grēksūdzes, cik ātri vien iespējams.” (KBK 1452) Ja nožēla izriet tikai no riebīguma pret grēku un no bailēm par sodu, tad tā nevar izdzēst nāvīgu grēku, bet tā var būt sagatavošanās uz Gandarīšanas sakramenta pieņemšanu. Taču, ja nav vismazākās nožēlas, arī Grēksūdzes sakramentā nevar saņemt grēku piedošanu.

Grēku atzišana un gandarīšana

Ja mūsu nožēla ir patiesa, tad būs gatavi arī nākamajam solim, kā to prasa Baznīca: iet pie priesteri un atzīties, izsūdzot savus grēkus. Tas pieprasa pazemību un atvērtību priesteri priekšā. Ir godīgi jāizsūdz visi izdarītie nāvīgie grēki, ja iespējams – nosaucot skaitu, pēc pēdējās labās grēksūdzes, bez taisnošanās, grēku mazināšanas un pārspilējuma. Taču būtu ļoti vēlams izsūdzēt arī ikdienišķos grēkus. Tādai grēksūdzei jābūt pēc iespējas

pilnīgākai, palīdzot priesterim saprast arī grēku kontekstu, izvairoties no aprunāšanas un necenšoties sūdzēt citu personu grēkus. Arī grēciniekam ir tiesības uz savas cieņas saglabāšanu.

Ja nejauši gadās aizmirst kādu nāvīgu grēku, tāda grēksūdze tomēr ir derīga, bet nākamajā reizē tas ir jāizsūdz. Kad grēki izsūdzēti, esam aicināti uzmanīgi ieklausīties priesteri teiktajā, un, ja nepieciešams, lūgt kādu garīgu ieteikumu, lai mēs varētu augt garīgi. Neaizmirsīsim, ka priesteris izpilda Labā Gana kalpojumu; viņš ir kā tēvs, kurš gaida savu pazudušo dēlu; kā taisnīgais tiesnesis, kurš spriež taisnu tiesu un kura spriedums vienlaikus ir gan taisnīgs, gan žēlsirdīgs (sk. KBK 1465). Priesteris pēc grēku atzišanas un sarunas ar grēcinieku uzliek gandarīšanu, kuru nevajadzētu mazvērtēt, jo sakraments atbrīvo no grēka, bet ne no visām grēka izraisītām sekām. Grēciniekam ir jāatgūst garīgā veselība. Tāpēc priesteris, atkarībā no grēka smaguma un dabas, un no cilvēka personīgā stāvokļa, uzliek vispiemērotāko gandarījumu. Grēcinieks tiek arī aicināts izlabot tuvākajam nodarīto ļaunumu. Priesteris pēc tam sniedz Dieva piedošanu sakramentālā veidā, izsakot absolūcijas vārdus, un Jēzus Kristus vārdā piedod un dāvā atbrīvošanu no grēkiem Dieva Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā.

Par piešķirto piedošanu ieteicams Dievam pateikties, jo tā vienmēr ir Dieva dāvana, ko neesam pelnījuši.

Pastāvīga atgriešanās

Jāatceras apustuļa Jāņa vārdi: „Ja mēs sakām, ka mums nav grēka, mēs maldinām paši sevi un mūsos nav patiesības.” (1Jņ 1,8) Tāpēc, ka esam vēl šīs zemes mājokļi, mēs grēkojam un nesam mūsu jauno dzīvi trauslos “māla traukos” (sal. 2Kor 4,7), mēs izjūtam, cik esam vāji un nespējīgi patiesi mīlēt ne Dievu, ne tuvāko, ne sevi..., bet Dievs mūs neatstāj vienus un kā pazudušajam dēlam savā žēlsirdībā dāvā jaunu izlīgšanas iespēju... Svētais Arsas prāvests, kā arī sv. tēvs Pio ar savas dzīves piemēru apliecina, ka nevajag atgrūst Dieva piedāvāto žēlastību Gandarīšanas sakramentā. Abi svētie ik dienas daudzas stundas pavadīja, uz klausot grēksūdzes, tas liecina, ka viņi ļoti augstu vērtēja Izlīgšanas sakramentu.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

9. bauslis – tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Dieva likums liek rūpēties par mūsu domām

„Vai no ērkšķiem novāc vīnogas, vai vīģes no dadžiem?” (Mt 7,16) Lai cilvēka darbi būtu labi, arī viņa iekšienei un viņa domām ir jābūt labām. Dieva likums no cilvēka likuma atšķiras tieši ar to, ka tas neaprobežojas tikai ar postulātu un aizliegumu formulējumiem mūsu rīcības jomā. Tas aptver visu cilvēku, liek mums kopt mūsu iekšējo dzīvi un būt modriem par mūsu domām. „Jo no iekšienes, no cilvēka sirds iziet ļaunas domas, laulības pārkāpšana, nešķīstības, slepkavības, zādības, mantkāriba, blēdības, viltība, nekaunība, skaudīga acs, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība. Visi šie ļaunumi iziet no iekšienes, un tie apgāna cilvēku.” (Mk 7,21–23)

Un ne vienmēr ir tā, ka mūsu labajām un sliktajām domām tūlīt seko labi vai slikti darbi. Mūsu domas un vēlmes reizēm briest ilgi, pirms tās izpaužas darbos vai ārējā nostājā. Psalmā ļaunuma veidošanās ir salīdzināta ar bērna attīstību mātes klēpī: „Lūk, tas ieņēma netaisnību un ir grūts aiz ļaunuma, un dzemdē viltību.” (Ps 7,15)

Šis citiem cilvēkiem nemanāmais process (katrā ziņā lielā mērā nemanāmais), notiek Dieva klātbūtnē. „Viņam nepaliks neievērota neviena doma un nepaliks apslēpts neviens vārds.” (Sīr 42,20; sal. Ps 139,2–4) Tas ir kaut kas skaists, jo Dievs taču mūs mīl un droši vien mums palīdzēs pienācīgi sakārtot to visu, kas notiek mūsu iekšienē. Mums vajadzētu vienīgi vēlēties veicināt sevi tos procesus, kas ved uz labu, un *izgriezt ērkšķus un dadžus*, pirms tie sāks ziedēt un nest augļus.

Lai to varētu paveikt, ir nepieciešama pareiza sirdsapziņas darbība. Diemžēl cilvēks var būt tāda akluma skarts, ka vispār nepamana to, ka sāk nobriest kaut kam ļaunam. „Tava miesas gaisma ir tava acs. Ja tava acs būs vesela, tad visa tava miesa būs gaiša. Bet, ja tava acs būs ļauna, tad visa tava miesa būs tumša. Ja nu gaisma, kas tevī, ir tumša, cik lielai tad jābūt pašai tumsai.” (Mt 6,22–23)

Mūsu domas un vēlmes reizēm briest ilgi, pirms tās izpaužas darbos

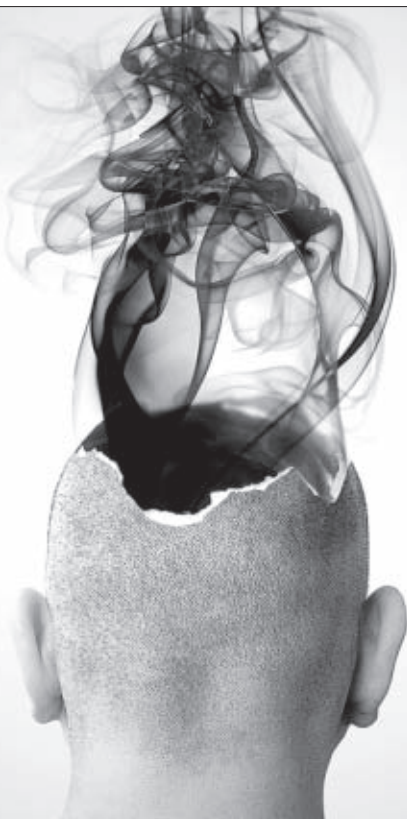

Foto no interneta

Prieks ir klātesošs gara uzvarā pār miesu

Devītā baušļa mērķis ir pasargāt cilvēku no nešķīstības tai brīdī, kad tā tikko mēģina iesakņoties viņa iekšienē. Ugunsgrēks jādzēš, pirms tas vēl nav izvērsies. Šī metafora tiek izmantota Svētajos Rakstos, jo nešķīstība, līdzīgi kā ugunsgrēks, spēj iznīcināt pašu cilvēku un visu viņa dzīvi: „Vai kāds var saglabāt savā azotē uguni, lai nesāktu degt viņa drēbes? Kā varētu kāds staigāt pa kvēlojošām oglēm, lai nesadegtu viņa kājas?” (Sak 6,27–28; sal. Īj 31,12)

Tieši tas, kas notiek cilvēka iekšienē, ir pārāk delikāta joma, lai ar to saistītās problēmas varētu atrisināt tikai un vienīgi pielietojot skarbu stingrību. Bauslis „Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu” nav jāsaprot kā ar sodu un spaidiem saistīta pavēle: „Savaldi, cilvēk, savu nesakārtoto tieksmi!” Nežēlīgi savu tieksmju sakārtotai jābūt, lai nesāktu degt līdz sasprindzinājumu vairošanai. Tie noteikti arī nenes prieku, kas allaž ir klātesošs, garam uzvarot pār miesu.

Šai bauslī drīzāk jāparedz pozitīvs aicinājums: „Cilvēk, centies saskatīt to, ka cilvēka seksualitāte ir svēta vieta, kurā tiek

ieņemti un kurā dzimst jauni cilvēki. Tomēr neaizmirsti arī to, ka šajā jomā sevišķi spilgti parādās mūsu nosliece izmantot otru cilvēku, kā arī gatavība necienīt pašam sevi. Tāpēc, lai tevi piepilda cieņa pret personu – gan savu, gan tuvākā – un lai tā ir tava vadītāja, kura palīdzēs sakārtot tavu attieksmi pret savu un cita seksualitāti.”

Dievs, mūs radot kā seksuālas būtnes, ir parādījis lielu uzticību

Apdomāsim Kunga Jēzus vārdus: „Ikviens, kas uzskata sievieti, iekārodams viņu, jau savā sirdī ir pārkāpis laulību ar to.” (Mt 5,28) Protams, šajos vārdos ir ietverts arī aizliegums, bet tam ir vienīgi palīdzīga pagaidu nozīme. Šā izteikuma loģika tiecas izveidot cilvēkā tādu cieņu pret otru personu un sevi, ka necienīga izturēšanās tiktu arvien vairāk izstumta no mūsu iztēles un pat, uzdrošinot teikt, no fizioloģijas.

Tas droši vien ir kaut kā tā: pagaidām tev, cilvēk, vēl ir vajadzīgs aizliegums, bet centies nepieļaut to, ka, paklausot aizliegumam, tevī uzkrājas saspīlējumus un neapmierinātību. Drīzāk centies savu seksualitāti izdzīvot tā, lai aizliegumi tev kļūtu ne-

vajadzīgi. Katoliskā seksuālā ētika pazaudē savu dvēseli, ja mēs to redzam galvenokārt aizlieguma perspektīvā. Tādējādi tā pamatoti modina neuzticību un pat riebumu, jo neatbilst savai būtībai, bet ir tikai kā mironis bez dvēseles, kas vienīgi atgādina par to. Šīs ētikas dvēsele ir pārliecība par pārdabisku cilvēka cieņu, kā arī par to neparasto uzticību, kādu Dievs mums parādīja, kad radīja mūs kā seksuālas būtnes, kas spējīgas dot sākumu jauniem cilvēkiem, kas, līdzīgi kā mēs, ir aicināti draudzībai ar Dievu un mūžīgai dzīvei.

Tā ir Baznīcas tradicionālā mācība. Sv. Akvīnas Toms to izskaidro, izšķirot šķīstības tikumu un atturības tikumu. Šķīstību viņš nosauca par kārtību, kura jau pastāvīgi valda cilvēka seksuālajā sfērā. Atturība ir palīglikums, kura uzdevums ir savaldīt visu to, kas manā seksualitātē vēl joprojām nav sakārtots. Nepieciešamība atturēties no prātam nepakļautām tieksmēm man atgādina, ka es esmu grēcīgs cilvēks. Ir jāmacās tā atturēties, lai atturēšanās nevis vestu pie neizlādētas spriedzes pieauguma, bet gan pie šķīstības pieauguma. Šo mākslu ir vieglāk iemācīties, ja saskatu seksuālās ētikas iekšējo loģiku, un sevišķi

šeit ir nepieciešama pārdabiskā palīdzība. Jo es patiešām vēl aizvien esmu grēcīgs cilvēks, un par to es nedrīkstu aizmirst.

Jāizšķir grēkošana domās no kārdinājuma

Cilvēka iekšējo izjūtu un tieksmju sfērā viss nav atkarīgs no mūsu gribas. Tāpēc, veidojot mūsu iekšieni, ļoti svarīga ir spēja izšķirt grēkošanu domās no kārdinājuma, jo kārdinājums taču nav grēks. Ja pietrūkst šīs izšķiršanas spējas, cilvēks maldīgi sāk uzskatīt, ka grēks ir neizbēgams, un tad patiešām arī sāk grēkot.

Šī piezīme attiecas uz visiem kārdinājumiem. Kādu var mocīt nešķīstības kārdinājums, citu naida vai dzīves bezjēdzības kārdinājumi, vēl citu – zaimojošas domas. Skaidrs, ka nav patīkami raudzīties uz savā iekšienē apslēpto tumsas burbuļošanu. Tomēr tādās situācijās noteikti jāsiglabā gara miers. Tik ilgi, kamēr es šīm domām nepiekrītu, tās mani neaptraipa, vienīgi svarīgi pašam vieglprātīgi šādas domas neizraisīt.

Kāds no tuksnešu tēviem velnu pielīdzina sunim, kurš skraida ap gaļas tirgotavu, cerēdams, ka kaut kas viņam atlēks. Bet, kad redz, ka nekā nedabūs vai pat, ka tirgotava slēgta, mītējas cerēt dabūt priekš sevis kādu labumu un iet prom. Šis vienkāršais salīdzinājums izsaka lielu gudrību – uzvara pār kārdinājumu lielā mērā pasargā no turpmākajiem kārdinājumiem. Kaut kādā ziņā varētu sacīt, ka velns zina, pie kā ko var dabūt. Bet vai reizēm negadās arī tā, ka cilvēks ir tas, kurš pirmais izaicina velnu, lai tas kārdinātu viņu?

Ja jau reiz runājam par tuksneša tēviem, tad pieminēšanas vērts būtu kāds tēva Pojmena vieds novērojums: „Ja katls ir karsts, neviena muša uz tā nesēdīsies, bet tas kļūs iespējams, tiklīdz katls atdzīsies.” Īsi sakot, ja cilvēks ciena otru personu un karsti mīl Dievu, viņš nejutīs vilinājumu nedz jaukties svešā laulībā, nedz iesaistīties gadījuma erotiskā dēkā; bet, kad saskarsies ar dažādām mūsdienu pornogrāfijas izpausmēm, viņu pārņems nevis seksuāls uzbudinājums, bet drīzāk skumjas un riebums.

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

Jautājumi un atbildes

Kādas ir obligāti svinamās svētku dienas katoļu Baznīcā, izņemot svētdienas?

Neskaitot svētdienas, gadā ir vēl 10 svētku dienas, kurās jāpiedalās Svētajā Misē, jāatturas no smagiem darbiem un aktivitātēm, kas traucē Dievam velīt pienācīgo kultu, aptumšo Kunga dienas

īpašo prieku, kavē žēlsirdības darbu veikšanu, kā arī neļauj pietiekami atpūsties garam un miesai (KTK*, 1247. kanons), proti:

1. V. J. Marijas – Dieva Mātes – svētki **1. janvārī**;
2. Kunga Parādīšanās (Trīs Ķēniņu jeb Zvaigznes diena) **6. janvārī**;
3. Svētā Jāzepa svētki **19. martā**;

4. Kunga Debeskāpšanas svētki (2011. gadā – **2. jūnijā**);
5. Kristus Vissvētās Miesas un Asins svētki (2011. gadā – **23. jūnijā**);
6. Svēto apustuļu Pētera un Pāvila svētki – **29. jūnijā**;
7. Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšana – **15. augustā**;
8. Visu svēto diena **1. novembrī**;
9. Vissvētākās Jaunavas Marijas

Bezvainīgās ieņemšanas svētki – **8. decembrī**;

10. Mūsu Kunga Jēzus Kristus Dzimšanas svētki – **25. decembrī**.

Svētdienās un minētajās svētku dienās ticīgajiem obligāti jāpiedalās Svētajā Misē (KTK, 1246. un 1247. kanons), izņēmums pieļaujams vienīgi nopietnu attaisnojošu iemeslu dēļ (piemēram: slimība, vecuma

nespēks, tāls ceļš, zidaīņa kopšana, neatliekams pieņākums u.tml.) vai arī ar draudzes prāvesta atļauju (KTK, 1245. kanons). Tie, kas tiši pārkāpj šo noteikumu, izdara smagu grēku.

* KTK (Kanonisko Tiesību Kodekss) ir Baznīcas augstākās varas izdots likumu krājums, kas saistošs visiem katoļiem.

Alsungas suitu stūrakmens – Baznīca

Prāvests Andris Vasiļevskis

Alsunga ir pirmā un (kopā ar Kuldigu un Gudeniekiem) pagaidām vienīgā tavas kalpošanas vieta. Kā esi te iedzīvojis?

Patiesībā šī nebija tā draudze, kur biju cerējis nokļūt, bet Dievam ir savi plāni, un Viņš tos īsteno caur bīskapu. Tādā brīdī ir svarīgi to saprast un pieņemt. Kalpojot šeit, mēģinu rast kopīgu valodu ar draudzes cilvēkiem, meklēt kopīgu risinājumu. Kopīgais arī ir tas, kas vieno.

Kurzemnieki ir diezgan labi novērotāji, tādēļ pagāja laiks, kamēr sapratu, kas šajā draudzē notiek, kurš ko dara. Cenšos rīkoties tā, lai būtu lielāks labums visiem. Piemēram, es pazinu Ilgu Leimani – „Suitu sievu” vadītāju –, zināju, ka viņa ir cilvēks, kurš no sevis dod, cik spēj. Tādā veidā arī „Suitu sievas” ienāca baznīcā. Neko jaunu es te neesmu ieviesis, vienkārti varbūt palīdzējis ieraudzīt to, kas jau ir.

Kas vēl raksturīgs šīs puses baznīcā gājējiem?

Suitiem ir svarīgi apzināties tās bagātības, kas viņiem ir un kas jāslabā, kas ir šī katoliskā un tautiskā mijiedarbība. Baznīcas lielajos svētkos cilvēki nāk tautastērpos. Suits ir sinonīms vārdam „katolis” un tautastērpa valkāšana palīdz to apzināties. Daudzi ir aizdomājušies – kas viņi ir par suitiem un tādēļ viņi sāk meklēt ceļu atpakaļ uz baznīcu. Protams, katram ir vajadzīga individuāla pieeja, jo esam atšķirīgi, ar saviem pagātnes ievainojumiem. Svarīgi ir tas, lai durvis uz baznīcu būtu atvērtas.

Tu draudzes cilvēkus satiec arī ārpus Svētās Mises?

Jā, tas ir pašsaprotami. Es esmu vienkāršs lauku priesteris un laukos ir tā, ka tu esi iekšā ir visā. Piemēram, aizbraucot pasvētīt kādu māju, es nesēju tikai pie galda, aizēju arī uz kūti, apskatu saimniecību, lai redzētu – kā cilvēki dzīvo. Ar cilvēkiem ir jāprot atrast kopīgu valodu. Es varu pateikties Dieva apredzībai, kas mani ir vadījis, pirms priesterības iegūstot bīskopja izglītību, jo tas sarunās ar cilvēkiem palīdz atrast kopīgu.

Vai tu cilvēkus apciemo mājās arī bez uzaicinājuma?

Protams! Piemēram, pie Gudenieku baznīcas veidojām stādījumus. Pirms tam es apzvanīju cilvēkus, jo, garāmbraucot ar mašīnu, biju ievērojis, kas katram pie mājas aug. Es jau ne tikai aizbraucu pēc puķēm, cenšos uz klausīt cilvēkus, viņu priekus, bēdas.

Atgriešanās ceļš ir lēns, Dievam vien zināms process, tāpēc, kā Viņš to sakārto, tas ir visas draudzes darbs un mūsu piemērs – kādi mēs paši esam.

Kā radās ideja burdonu piemērot Svētās Mises dziedājumiem?

Tas aizsākās, kad vēl mācījos garīgajā seminārā. Biju dabūjis disku ar afrikāņu garīgajiem dziedājumiem, kas skanēja latīņu valodā, bet afrikāniskos ritmos. Tad es iedomājos par mums, latviešiem, vai arī mēs nevaram veidot ko līdzīgu. Kad nonācu Alsungā, uzrunāju Ilgu un vaiņācu, vai būtu iespējams liturģiskos dziedājumus – „Kungs, apžēlojies”, „Gods Dievam”, „Svēts, svēts” un „Dieva Jērs” – Svētajā Misē dziedāt latviski, bet burdona dziedāšanas manierē.

Vikārs Mihails Volohovs

Kā radās doma rīkot tikšanos, kas palīdzētu tuvāk iepazīt ticības patiesības?

Foto: Jūris Lūpans

Prāvests Andris Vasiļevskis kopā ar draudzi ”Krusta ceļā” lūgšanā Kalvārijā (Lietuvā). Alsungas novada pašvaldības priekšsēdētājs Grigorijs Rozentāls (pirmais no labās) nes suitu karogu.

Grigorijs Rozentāls – Alsungas novada pašvaldības priekšsēdētājs

Kā jūs nolēmāt, ka vēlaties kandidēt uz Alsungas pašvaldības vadītāja amatu?

Man tā vairāk bija misija, jo man šķiet, ka Alsungu vajag drusciņ *sapurināt*. Tā ir kā jebkura cita lauku apdzīvota vieta, no kuras jaunā paaudze dodas prom. Alsunga atrodas nomalā un lielā daļā šādu apdzīvotu vietu jau valda nolemtība un pamestība, man likās, ka arī šeit tas nedaudz sāk izērmēties, tādēļ nepieciešams pie tā piestrādāt, lai to mainītu.

Kāda ir jūsu sadarbība ar Baznīcu?

Šī vieta no citām Latvijas vietām atšķiras ar savu identitāti, par kuru esam diezgan lepnī. Šī identitāte balstās uz Baznīcu, jo to esam ieguvuši, pateicoties Baznīcai. Ja Johans Ulrihs fon Šverins nebūtu šo novadu pirms gandrīz 400 gadiem atgriezis katolīcībā, tad droši vien te nebūtu tās savdabības, kultūras mantojuma, jo identitāte sastāv no ļoti daudzām lietām un šeit visu to cēlonis ir katoļu Baznīca. Suiči reizēm uz baznīcu aiziet tāpēc, ka tur ir gājuši viņu tēvi un vecēvi, jo tā ir vieta, kur sanāc kopā savēji.

Manā uztverē sadarbība ar baznīcu mums ir ļoti laba, rīkojot lielākus pasākumus, tajos vienmēr mēģinām iekļaut baznīcu. Ņemot vērā šeit dzīvojošo cilvēku mentalitāti, mums ir jāiet ciešā kopoli ar baznīcu. Baznīca ir stūrakmens šai kopienai un jebkurš mēģinājums to attālināt no kopienas sabiedriskās dzīves nāk par sliktu

vības uz Dievu, kā tas ir šodien, jo atbildības nasta katru dienu dzīvo man blakus. Vai darbs Alsungas novada pašvaldībā jums arī māca palāvivību? Dzīvoju 7 km no Alsungas. Pirms dažiem gadiem man bija tāda vēlme uzstādīt ceļmalas krustu. Tā bija arī kā pateicība Dievam par lietām, kas ir izdevušās manā dzīvē. Tagad, katru dienu dodoties uz darbu un no darba, es braucu šim krustam garām, apzīmēju sevi ar krusta zīmi un noskaitu Tēvreizi, tas palīdz iesākt dienu un savā ziņā to arī nobeigt. Jūtu, ka šis krusts ir svarīgs arī citiem, jo nepazīstami cilvēki tur reizēm nomaina puķes, notīra sniegu, garāmejot noliek svečtī.

Kāpēc jums tas šķita svarīgi? Tāpēc, ka tas ir manas dzimtas mājas, kurās esmu jau piektā paaudze. Mani senči ar šo katoļu *salu* ir bijuši saistīti jau ļoti sen. Esmu papētījis savas dzimtas ciltskoku un apzinājis deviņas paaudzes no mātes puses.

Kas jums palīdz atbildīgu lēmumu pieņemšanā? Alsungas pašvaldība, kopā ar skolām un bērnu darziem, ir diezgan liela sistēma – ap 160 cilvēku. Mans amats prasa katru dienu pieņemt diezgan daudz dažādus lēmumus. Ja šo darbu grib darīt pēc labākās sirdsapziņas, tad jāspēj cilvēkus aizraut sev līdzī uz jaunām pārmaiņām, bet tas nemaz nav vienkārši. Šajā ziņā palaušanās uz Dievu palīdz. Ir daudz smagāk, ja lēmumi, kas dažreiz ir arī sāpīgi, jāpieņem, palaujoties tikai uz saviem spēkiem. Iepriekš mani nebija tik liela nepieciešamība pēc palā-

vības uz Dievu, kā tas ir šodien, jo atbildības nasta katru dienu dzīvo man blakus.

Vai darbs Alsungas novada pašvaldībā jums arī māca palāvivību?

Dzīvoju 7 km no Alsungas. Pirms dažiem gadiem man bija tāda vēlme uzstādīt ceļmalas krustu. Tā bija arī kā pateicība Dievam par lietām, kas ir izdevušās manā dzīvē. Tagad, katru dienu dodoties uz darbu un no darba, es braucu šim krustam garām, apzīmēju sevi ar krusta zīmi un noskaitu Tēvreizi, tas palīdz iesākt dienu un savā ziņā to arī nobeigt. Jūtu, ka šis krusts ir svarīgs arī citiem, jo nepazīstami cilvēki tur reizēm nomaina puķes, notīra sniegu, garāmejot noliek svečtī.

Kāda ir jūsu sadarbība ar Baznīcu?

Šī vieta no citām Latvijas vietām atšķiras ar savu identitāti, par kuru esam diezgan lepnī. Šī identitāte balstās uz Baznīcu, jo to esam ieguvuši, pateicoties Baznīcai. Ja Johans Ulrihs fon Šverins nebūtu šo novadu pirms gandrīz 400 gadiem atgriezis katolīcībā, tad droši vien te nebūtu tās savdabības, kultūras mantojuma, jo identitāte sastāv no ļoti daudzām lietām un šeit visu to cēlonis ir katoļu Baznīca. Suiči reizēm uz baznīcu aiziet tāpēc, ka tur ir gājuši viņu tēvi un vecēvi, jo tā ir vieta, kur sanāc kopā savēji.

Manā uztverē sadarbība ar baznīcu mums ir ļoti laba, rīkojot lielākus pasākumus, tajos vienmēr mēģinām iekļaut baznīcu. Ņemot vērā šeit dzīvojošo cilvēku mentalitāti, mums ir jāiet ciešā kopoli ar baznīcu. Baznīca ir stūrakmens šai kopienai un jebkurš mēģinājums to attālināt no kopienas sabiedriskās dzīves nāk par sliktu

Foto no draudzes arhīva

Svētdienas skolas nodarbība Alsungas Sv. Miķeļa draudzē

”Suitu sievām” palīdz arī draudzes ļaudis, kuplinot Svēto Misi ar skanīgiem dziedājumiem

gan kopienai, gan baznīcai. Jo vairāk Dievam par lietām, kas ir izdevušās manā dzīvē. Tagad, katru dienu dodoties uz darbu un no darba, es braucu šim krustam garām, apzīmēju sevi ar krusta zīmi un noskaitu Tēvreizi, tas palīdz iesākt dienu un savā ziņā to arī nobeigt. Jūtu, ka šis krusts ir svarīgs arī citiem, jo nepazīstami cilvēki tur reizēm nomaina puķes, notīra sniegu, garāmejot noliek svečtī.

Ilga Leimane

Kā veidojušies liturģiskie burdona dziedājumi?

Burdona dziedāšanai ir ļoti daudz veidu. Katra priekšdziedātāja var veidot savu. Suitu repertuārā aktuāli ir septiņi veidi. Kopīgais ir tas, ka ir velkošā balss, bet arī tajā pastāv atšķirības. Mēģināju pielāgot latvisko tekstu, bet nekas neiznāca. Latīniskais teksts bija daudz piemērotāks. Mūsu draudze ir dziedoša un nu jau dzirdu, ka dziedājumiem pamazām pievienojas arī citi.

Maijā suiiti pulcējas uz dziedājumiem pie krustiem, lūdz, pastāstiet par tiem ko vairāk.

Tos visi ļoti gaida. Tur kopā uz lūgšanu pulcējas visi suiiti – no Alsungas, Jūrkalnes, Gudeniekiem. Brauc ciemiņi pat no Kuldīgas un pat visas Latvijas. Krusta dziedājumi suitus vieno.

Vai piedzīvojat to, ka tagad cilvēki atgriežas Baznīcā?

Kādreiz bija tā, ka baznīcā gāja pārsvarā

gados vecāki cilvēki, bet tagad baznīcā var redzēt visu gadagājumu ļaudis. Mēs, cilvēki, jau esam dažādi, bet ir labi uz sevi paskatīties no malas – ja cits darītu tā kā es, vai man tas patiktu? Sevi ļoti vajag analizēt, tas attīra un atbrīvo. Reizēm ir tā, ka cilvēki baidās citiem stāstīt, ja viņiem neklājas labi, bet vajadzētu tieši pretēji – atveroties uz citiem cilvēkiem, mēs viņiem varam palīdzēt.

Marta Zaķe

Ko jums dod tas, ka svētdienās nākat uz baznīcu?

Uz baznīcu nevar neiet. Tas man dod ļoti daudz. Palīdzos par tiem, kam nav veselība. Dieviņš jau jālūdz.

Bija laiks, kad baznīcā iešanu biju pametusi, tad priesteris reiz lūdza, vai manā dzīvoklī varētu pārņemt radi, piekritu. Sākām sarunas par to – kāpēc neeju baznīcā un kopš tā brīža atkal atgriezies.

Vai draudzes darbos savu roku arī pieliekat?

Nu jau vairs neko daudz, jo nav tik laba veselība, bet, kad dzīvoju draudzes mājā, tad gan slaucīju, tīrīju, un mazgāju baznīcu. Tagad pārsvarā tik lūdzos.

Prāvests Andris Vasiļevskis (pirmais no kreisās) un diakons Mihails Volohovs daļa bērniem Pirmo svēto komūniju

Kristīne Vasiļevska

Kā Alsungā darbojas svētdienas skola?

Mums ir divas grupas, atsaucība no bērnu pusēs ir. Regulāri tiekamies svētdienās un reizi divos mēnešos rīkojam tematiskas ballītes. Piemēram, iesākot gavēni, mums bija pankūku balīte, kuras tēma ir lūgšana. Svētdienas skolā mēs esam divas skolotājas: es un Diāna Kalniņa. Dažkārt pasākumu organizēšanā palīdz bērniem sagatavoties Pirmajai svētajai komūnijai, bet pārējiem – iedziļināties ticības patiesībās. Pagājušajā vasarā ar mākslas skolas skolotāju Lindu Sili izdevās bērniem noorganizēt vasaras skoliņu par suitu tradīcijām, kur būtiska nozīme ir arī katoļu Baznīcas reliģiskajām tradīcijām.

Kā notiek svētdienas skolas nodarbības?

Esam izveidojušas īpašas burtnīcas, kurās ir ierakstītas visu nodarbību tēmas, ar tādām burtnīcām strādā gan jaunākie, gan vecākie bērni. Arī skolotājam ir savas darba burtnīcas, kurās mums, tāpat kā bērniem, ir jāpilda mājasdarbi. Tas palīdz arī mums atcerēties, ko esam uzdevušas bērniem pildīt mājās un to nākamreiz pajautāt. Bērniem šāds darba veids patīk. Viņi ir ļoti centīgi un zinātkāri.

Vai bērni, kuri dzīvo laukos, ir atšķirīgi?

Jā, manuprāt, salīdzinājumā ar pilsētas bērniem, viņi ir zinātkārāki. Darāmā pie baznīcas ir ļoti daudz, jāsaprāta ar prāvestu, kas šobrīd būtu visnepieciešamākais. Vai Alsungas ļaudis ir atsaucīgi? Jā, bet tikai tad, ja uzrunā katru individuāli. Ja uzliek lapu pie dēļa, tad nekādu rezultātu nevar gaidīt.

Intervēja Ieva Liede

Avīzei “NĀC” – 10 gadu jubileja

Priesteris
Bernards Kublinskis –
Cēsu, Raunas un
Taurenes draudžu prāvests

Esam pasūtījuši 30 avīzes “Nāc”. Es rūpējos, lai Vidzemes ļaudīm, kuri dzīvo luteriskā vidē, būtu vairāk pieejami katoļu izdevumi, kas atklāj Baznīcas plašumu. Dažreiz prāvestam arī jāpalīdz avīzei no plauktiņa *doties* pie cilvēkiem, t.i., kaut ko no izlasītā ietveru savos sprediķos. Protams, pie mums, Vidzemē, varbūt nav tik tuvi Kurzemes notikumi, bet ir patīkami uzzināt, ka dažādas aktivitātes norisinās draudzēs un skolā vienībā ar Baznīcu.

Izdevums ir pilns ar bagātu materiālu. Īpaši atmiņā palikuši raksti par svēto priesteri Jāni Vianeju. Satura ziņā man avīze “Nāc” patīk, tā ir vienkārša, izsmelīga, saprotama un ar dziļu saturu. Avīze atklāj lietu būtību tiem, kas to meklē. Man patīk, ka savā pieredzē dalās cilvēki, piemēram, Liepājas diecēzes emeritētais bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis.

Elvīra Stivriņa
no Liepājas Sv. Meinarda
draudzes

Pateicība Dievam par caur Liepājas diecēzes bīskapu un avīzes redakciju sagādāto iespēju saņemt un lasīt avīzi „Nāc”, bagātinoties garīgi un uzzinot katoļiem aktuālo informāciju. Gaidu katru jauno avīzes numuru. Domāju, ka teoloģisko jautājumu izskatīšana, apceres par svēto dzīvi, ievērojamākajiem Baznīcas svētkiem paplašina jebkura kristieša redzesloku. Ar lielu interesi lasu rakstus par mūsu diecēzes draudžu aktivitātēm, par notikumiem kristiešu dzīvē Latvijā un pasaulē. Novēlu redakcijai ar Dieva svētību būt arī turpmāk tikpat radošai, veidojot mūsu avīzi.

Mārīte Martukāne OP
no Zielonkas Polijā

Vairākus gadus kā brīvprātīgā pastniece iznēsāju avīzi “Nāc” Liepājas Sv. Meinarda baznīcas apkārtnē. Savukārt, tagad patī ar nepacietību gaidu un priecājos par katru avīzes numuru, kurš, pateicoties bīskapa Vilhelma Lapeļa gādībai, nonāk pie dominikāņu māsām Polijā.

Avīze “Nāc” man ir sava veida konkrēta garīga saikne ar Baznīcas dzīvo kopienu Latvijā, īpaši Kurzemē. Ievietotie raksti palīdz vairāk apzināties mūsu diecēzes ticīgo cilvēku garīgo bagātību, ticības spēku un ticības izpausmes tuvākmīlestības darbos: kalpošanā bērniem, jauniešiem, vecākiem cilvēkiem, dažāda veida garīgo aktivitāšu un materiālās palīdzības organizēšanā. Tāpat ar avīzes starpniecību padziļinās mana izpratne par Baznīcas mācību, kā arī iepazīstu konkrētas mūsu diecēzes draudzes kopienas, konkrētus cilvēkus, viņu ceļu pie Dieva.

Savukārt “pirmās lapas” teologu pārdomas palīdz man garīgi sagatavoties dziļākai kristīgo svētku atklāšanai un svinēšanai. Īpaši, protams, priecājos par jaunām ziņām no Liepājas Katoļu pamatskolas, kurā kalpoju pāris gadus, kā arī par mūsu māsu apustulisko darbību.

Avīzē izlasītais mobilizē dedzīgāk lūgties par mūsu diecēzes priesteriem, klostermāsām, lajiem, lai mēs paši ticībā un mīlestībā nāktu pie Jēzus un palīdzētu šajā ticības ceļā arī citiem cilvēkiem.

Foto: Andra Pumpura

Pēc Svētās Mises, kas tika svinēta pateībā Dievam par avīzes “Nāc” 10 gadiem, tika sumināti tā veidotāji un izplatītāji. No kreisās: leva Liede (tagadējā avīzes redaktore), Līga Sāne (vairākus gadus pildījusi redaktores pienākumus) un Sanita Dejus (pirmā izdevuma redaktore).

Veronika Dreiblatheņa
no Vainodes draudzes

Avīzē mani interesē baušļu izklāsts, tur atklāju sev daudz jaunas lietas. Uzmanā arī intervijas ar cilvēkiem no dažādām draudzēm. Man nav daudz pieejama garīgā literatūra, tādēļ cenšos izlasīt visu, kas avīzē rakstīts. Raksti palīdz izdzīvot Baznīcas liturģisko gadu. Tā kā avīze iznāk tikai sešas reizes gadā, tad to pēc kāda laika atkal paņemu rokā un šo to pārlasu.

NĀC

Janīna Deimantoviča
no Auces draudzes

Avīzi “Nāc” pasūtu savai draudzei jau vairākus gadus. Šīs avīzes gars ir vienkāršība un siltums. Veiksmīgi izvēlēts arī avīzes nosaukums – kodolīgs un uzrunājošs.

Mani piesaista avīzes pirmā lapaspuse, kurā parasti redzama svētglezna un lasāms teoloģiska satura raksts. Avīzes krāju, atkārtoti pārlasu un izlasīto pārdomāju. Vērtīgi ir Jaceka Salija OP Dieva baušļu skaidrojumi. Šeit gribas citēt 119. psalma vārdus: „Kad kļūst izprotami tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.”

Avīzes tēmas ir daudzveidīgas, tur varu atrast arī informāciju par aktivitātēm Baznīcas un draudžu dzīvē. Visbeidzot arī pasmaidu, izlasot jociņus „iz dzīves”. Avīzes “Nāc” jubilejā sirsnīgi sveicu redaktori Ievu Liedī un tās kolektīvu, vēlot Svētā Gara svaidījumu arī turpmākajam darbam!

Foto: Anna Gēbele

Svētceļnieki ar patiesu interesi iepazīstas ar “Nāc” izdevumu

Apkopoja **Ieva Liede**

Ziņas no pasaules

Piedalīties Misē un nezaudēt ticību

Ticības vājināšanās, egoisma uzplaukums un dievkalpojumu apmeklētāju skaita sarukums daudzviet pasaulē – tās ir tikai dažas parādības, ko izsauc necienīgi svinētas Svētās Mises, kurās netiek ievēroti Baznīcas priekšraksti.

Martā Romā tika prezentēta vairāku Svētā Krēsla kongregāciju konsultanta mons. Nikolā Buksa (*Nicola Bux*) grāmata „Kā doties uz Misi un nezaudēt ticību”. Prezentācijā piedalījās

Apustuliskās Signatūras – (Svētā Krēsla Augstākās tiesas) – prefekts, amerikāņu izcelsmes kardināls Raimonds L. Bērks (*Raymond Leo Burke*) un Dievišķā kulta un sakramentu disciplīnas kongregācijas prefekts kardināls Antonio Kanicares Lovera (*Antonio Canizares Llovera*).

„Ja pieļaujam kļūdu, domādami, ka mēs esam liturģijas centrā, tad Mise noved līdz ticības zaudēšanai,” atzina kard. Bērks. Viņš piekrit mons. Buksam, kurš raksta, ka „nelikumības liturģijā nodara nopietnu postījumu katoliskajai ticībai”. Kardināls pauž

nožēlu, ka „pārāk daudz priesteru un bīskapu liturģisko normu pārkāpšanu uzskata par kaut ko nenozīmīgu, kad patiesībā tie ir smagi pārkāpumi”.

Savukārt kardināls Kanicares atzīst, ka „lai gan grāmatas nosaukums ir provokatīvs, tā liecina par ticību, kuru viņš pārstāv: ja liturģija netiek svinēta saskaņā ar Baznīcas priekšrakstiem un, „ja neiedziļināties Euharistijā pienācīgi (saskaņā ar patiesību), tad piedalīšanās tajā var mūs vājināt vai arī kļūt par ticības zaudēšanas iemeslu”.

„Vai runa būtu par parasto vai

ārkārtējo viena Romas rita formu, tā ir patiesība,” teica kardināls, attiecinot to gan uz tām Misēm, kuru forma ieviesta pēc Vatikāna II koncila, kā arī uz tām, kuras bieži tiek dēvētas par Tridentes rita Misēm.

Kardināls Kanicares uzsver, ka laikā, kad daudzi cilvēki dzīvo tā it kā Dieva nebūtu, tiem nepieciešama patiesa Euharistiskā svinēšana, lai atgādinātu cilvēkiem, ka vienīgi Dievs ir jāpielūdz un ka patiesā nozīme cilvēka dzīvē nāk no fakta, ka Jēzus ir atdevis savu dzīvību, lai glābtu pasauli.

Mons. Buks vērš uzmanību, ka pārāk daudz moderno katoļu uzskata, ka Mise – tas ir kaut kas, ko priesteris un draudze dara kopā, kad patiesībā tā ir kaut kas, ko dara Jēzus. „Ja dodaties uz Misi vienā vietā un tad atkal citā, bet jūs nesastopāt to pašu Misi. Tas nozīmē, ka tā nav Katoliskās Baznīcas Mise, uz kuru cilvēkiem ir tiesības, bet tā ir tikai attiecīgās draudzes vai priesteri Mise.”

Sagatavoja priesteris **Mihails Volohovs** pēc CNS materiāliem

Ziņas

Par priesteri ordinēts Mihails Volohovs

Jauniesvētītā priesterā dzīve aizsākusies 1984. gada 4. decembrī Jelgavā. Beidzis krievu pamatskolu, bet pēc tam mācījies latviešu ģimnāzijā Jelgavā. No 11 gadu vecuma sācis piekalpot baznīcā par ministrantu, tad arī pirmo reizi radusies doma par iespēju tālāko dzīvi veltīt Dievam. Šī doma Mihailu nav atstājusi arī pēc 12. klases absolvēšanas, kad, līdzās domām par filozofijas vai pedagogijas studijām, viņš tomēr izšķīries par mācībām Rīgas Garīgajā seminārā.

Studējot Semināra otrajā kursā, toreizējais rektors, Jelgavas diecēzes bīskaps Antons Justs, atrada iespēju jaunajam semināristam turpināt mācības Vācu kolēģijā Romā, kur aizvadītajos gadsimtos tika gatavoti garīdznieki reformācijas zemēm. 2005. gada augustā Mihails devās uz Itāliju, kur pēc intensīvas itāļu valodas apguves uzsāka trīs baka-

Foto: www.katedrale.lv

2011. gada 9. aprīlī Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis par priesteri ordinēja diakonu Mihailu Volohovu

laura studiju gadus, kas likuši daudz ko pārdomāt un uz pasauli raudzīties citādi. Pēc teoloģijas bakalaura grāda iegūšanas jezuītu vadītajā Gregora universitātē Romā Mihails atgriezies Latvijā, kur 2008. gadā Jelgavas kated-

rālē tika iesvētīts par diakonu.

Liepājas un Kurzemes bīskaps jauniesvētīto priesteri Mihailu Volohovu ir nominējis par vikāru – palīgpriesteri – Alsungas, Gulbene un Kuldīgas draudzēs.

Ieva Liede

Grāmatas

**Leo Madigans
Svētīgā Aleksandrīna
da Kosta**

Lasītājiem sagādāta iespēja iepazīties ar svētīgās Aleksandrīnas da Kostas dzīves gaitas aprakstu. Grāmatā varam lasīt par viņas vienotību ar Jēzu gan lūgšanā, gan ciešanās, jo lielāko savas dzīves daļu svētīgā pavadīja saistīta pie slimības gultas. Mūsu Kungs Aleksandrīnai iemācīja iemantot mīlestību pret ciešanām, un viņa savu dzīvi labprātīgi pārvērtā upurī Dievam. Aleksandrīnas dzīvestāstā viņas individualitāte, maceklība un mistiskā pieredze nav domātas atdarināšanai, bet viņas

mīlestība, lūgšanas, pacietība un samierināšanās ar ciešanām var kalpot mums par paraugu.

Ieva Liede

Sekošana Kristum

KALA Raksti izdevniecība laidusi klajā grāmatu „Sekošana Kristum”, kas ir pārstrādāts 1999.gada Rīgas Metropolijas kūrījas izdevums. Šis ir gadījums, kad grāmatas nosaukums izcili precīzi atspoguļo tās saturu. Savukārt saturs liekus komentārus neprasa – par to liecina fakts, ka minēto 1999. gada izdevumu Latvijas baznīcu grāmatu galdos jau ilgāku laiku vairs nebija iespējams iegādāties. Ir patiesi apbrīnojama grāmatā doto padomu un pamācību aktualitāte mūsdienās, tās šķiet tik piemērotas cilvēkam, kurš izvēlēties *sekt Kristum* 21.gadsimtā. Grāmatu papildina vērtīgs, priesterā Jāņa Budkāna sagatavots, pielikums, kurā apkopoti lasījumi īpašiem dzīves gadījumiem un situācijām (*piemēram: lasījumi tiem, kam mazi panākumi mācībās; tiem, kas uzsāk ticības ceļu; tiem, kam šķiet, ka Svētie Raksti ir pārlietu vienkārši*

vai neskaidri; lasījumi, lai attīrītu sevi no grēkiem, lai vingrinātos tikumos u.c.). Grāmatu ievada aizraujošs priesterā Andra Priedes, *Dr. Hist. Eccl.*, priekšvārds, kurā lasītājs var uzzināt vērtīgu informāciju par iespējamo grāmatas autoru, taču pagaidām Katoliskās Baznīcas katehisms citē darbu „Sekošana Kristum” kā *anonīmu Baznīcas rakstnieka sacerējumu*.

Lai jaunais, mākslinieciski pievilcīgais un labā latviešu valodā izdots izdevums iedvesmo daudzus jo daudzus lasītājus pārlasīt to no jauna, bet kādu varbūt ķerties pie šī unikālā *Viduslaiku sacerējuma* pirmo reizi!

Inese Domuleva

Foto: Ieva Liede

Liepājas draudžu svētdienas skolu bērni, viņu vecāki, skolotāji un jaunieši vienojās kopīgās Jēzus ciešanu pārdomās Sv. Dominika klosterī 10. aprīlī

BĪSKAPA VILHELMA LAPEĻA PRIESTERĪBAS 25 GADU JUBILEJA

Dārgie kurzemnieki!

1986. gadā kardināls Julijans Vaivods mani kopā ar sešiem kursa biedriem ordinēja par priesteri. Pateicībā Dievam un cilvēkiem par priesteriskās kalpošanas 25 gadiem, **sestdien, 4. jūnijā, 11.00** svinēšu jubilejas Svēto Misi Sv. Jāzepa katedrālē Liepājā. Svinību turpinājums – Liepājas Latviešu biedrības namā. Būšu priecīgs un pagodināts par jūsu klātbūtni šajā dienā!

Liepājas un Kurzemes bīskaps

Vilhelms Lapelis

Pēc Sv. Mises Liepājas Latviešu biedrības namā (Rožu laukumā 5/6) notiks sveikšana, muzikāli vizuāla prezentācija, kā arī mielasts. Lai biedrības namā varētu rezervēt jums vietu, lūdzam pieteikties līdz 31. maijam pa tālruni 26527031 (Ingrīda).

Ar patiesu prieku un pateicību žēlsirdīgajam Dievam daru zināmu, ka svētdien, šā gada 8. maijā, 11.00 Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē Rīgas Garīgā seminārā 5. kursa students Edijs Silevičs tiks ordinēts par diakonu.

Liepājas un Kurzemes bīskaps

Vilhelms Lapelis

JAUNIEŠU DIENAS

Madridē (Spānijā)

10.augusts – 21.augusts

Sīkāka informācija un pieteikšanās: Līva: 26366566

Svētceļojums kājām LIEPĀJA – AGLONA “Iesakņodamies Kristū, ... stipri ticībā”

27. jūlijs – 15. augusts

Vadis priesteris Mariušs Kempa.

Sīkāka informācija nākamajā "Nāc" numūrā vai pa tālr. 26578580

SVĒTCEĻOJUMI

Kurzemes diecēze

7. maijā

Izbraukšana no Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles 7.15

Maršruts: **Aizpute** (Sv. Mīse un grēksūdzes iespēja), **Sabile** (Sabiles baznīca, Leļļu dārzs, Vīna kalns), **Talsi** (Vissv. Jaunavas Marijas baznīca, Pilskalns, Vilkmuižas ezers, Sinagoga, Talsu traģēdijas piemineklis „Dzīvības aplis, nāves ēnā”, Ķēniņkalns un skulptūra „Koklētājs”, „Soda priede”, pilsētas centrs), **Renda** (Ivandes upīte), **Kuldīga** (Sv. Trīsvienības baznīca un Ventas rumba)

Maksa par braucienu – Ls 12

Pieteikšanās un samaksa pie Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles dežuranta (katru dienu no 8.00 līdz 18.00)

Polija

18. – 26. jūnijs 2011.

Svētceļojumā līdzī dosies paulīniešu tēvs Juris Kristūns OSPPE un dominikāņu klostermāsa Diāna Jaks OP, lai gādātu par garīgo programmu ceļojuma laikā. Tāpat katru dienu ir paredzēta Sv. Mīse, kā arī iespēja saņemt Grēksūdzes sakramentu; garīgās pārdomas, ticības padziļināšanas uzrunas, kopīgas lūgšanas, diskusijas. Svētceļojumā var piedalīties jebkura kristietībai lojāla persona neatkarīgi no savas pārliecības, konfesionālās un reliģiskās piederības.

Maršruts: izbraukšana **7.00** no **Rīgas** – Jelgava – Saldus – **12.30** Sv. Mīse **Liepājas** katedrālē – **Augustova** (Dievmātes svētvietā) – **Belastoka** (Žēlsirdības Mātes svētvietā) – **Beloveža** (dabas muzeja apskate) – **Lesna Podlasja** (Dievmātes svētvietā) – **Łubliņa** (kapela ar bizantiešu freskām, dominikāņu bazilika, vecpilsētas apskate) – **Sandomieža** (Rožukroņa Dievmātes svētvietā) – **Krakova** (Vāveles pils, Dieva Žēlsirdības sanktuārijs) – **Veļička** (pazemes sāls raktuves) – **Vadovice** (Jāņa Pāvila II dzimtā pilsēta) – **Korbeļova** (pastaiga Beskidu kalnos) – **Aušvica** – **Čenstohova** (V. J. Marijas svētvietā, muzeju apmeklēšana).

Svētceļojuma noslēgumā Sv. Mīse Liepājas Sv. Meinarda baznīcā, autobuss atgriezies Rīgā (caur Saldū un Jelgavu).

Ceļojuma cena: Ls 275 (grupā līdz 25 personām).

Cenā ir iekļauts: komfortabls autobuss, naktsmītnes – nakšņošana gultās ar gultas veļu, duša; ceļojuma apdrošināšana, tulka, grupas vadītāju un koordinators pakalpojumi; sabiedriskā transporta biļetes, ieejas biļetes muzejos un gidu pakalpojumi.

Cenā nav iekļauts: ēdināšana, personīgie izdevumi un ziedojumi baznīcām.

Detalizēta informācija: www.katedrale.lv sadaļa "Aktuāli"

Pieteikties pa tālruni **26221423** (Igors Mulikevičs)

Bankas konts pārskaitījumam:

ROMAS KATOĻU BAZNĪCAS LIEPĀJAS DIECĒZE

Reģ. Nr. 90000599276, Swedbank, konts: LV30HABA0551001087429

Juridiskā adrese: Peldu iela 15, Liepāja, LV-3401

Lūdzam norādīt – „Par Svētceļojumu uz Poliju”

Organizē – Katoļu svētceļojumu birojs

Foto: www.katedrale.lv

Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis, Ventspils Svētā Krusta draudzes prāvests Marcins Virkovskis un piekalpotāji restaurētā altāra, kas veltīts Vissvētākās Jaunavas Marijas godam, iesvētīšanas dievkalpojumā 20. martā

Kalnu baznīcā iesvētītas draudzes telpas

„Ir svarīgi, lai katrs cilvēks, saņemot Pirmo svēto komūniju, izjustu atbildību Dieva priekšā un paliktu Baznīcā.” Ar šo Liepājas diecēzes bīskapa emerita Ārvalda Andreja Brumaņa uzrunu svētdien, 3.aprīlī, Nīgrandes Kalnu katoļu draudze svinēja īpašu notikumu – draudzes pulcēšanās telpas iesvētīšanu. Šī telpa varējusi tapt, pateicoties vācu katoļu labdarības organizācijas "Bonifatiuswerk" finansīālajam atbalstam.

Liekas, mazā Kalnu baznīca, atrazdamās nomaļus no pasaules, uzkalna pašā augšā, tā vien raujas

tuvāk debesīm un, lai nokļūtu tikko izbūvētajā, saulainajā telpā, jāuzkāpj vēl divdesmit pakāpienus augstāk. Iecere radusies vēl iepriekšējā draudzes prāvesta Gata Bezdelīgas kalpošanas laikā – ilgu laiku lolota un beidzot īstenota.

Sākotnēji svētdienas skola darbojusies bērnudārzā un vēlāk līdz šim laikam kultūras nama telpās, kur prāvesta Jāņa Mētras vadībā skolēni apgūst Svētos Rakstus un sagatavojas saņemt Pirmo svēto komūniju.

Svētījošs bīskapa Ā. A. Brumaņa rokas vēziens pa labi, pa kreisi un tad pāri klātesošajiem

saules virzienā; klusa, kopēja lūgšana un rūpīgi gatavots ciennasts, ko aicināti nobaudīt savējie un ciemiņi. Svētdienas skolas meitenēm Rebekai un Tīnai par pārmaiņām radies neliels samulsums, jo abām patīcis arī iepriekšējā mājvietā – jaunā telpa jāapdzīvo un jāiekārto pašiem – ar lūgšanām, radošo sparū un savu sirdi.

Varam novēlēt mazajai Kalnu baznīciņai tiekties vēl tuvāk debesīm, bet draudzei un svētdienas skolas skolēniem piedzīvot īstu un patiesu Kunga pieskārienu.

Maija Rolava

Foto no draudzes arhīva

Kalnu draudzes prāvests Jānis Mētra jaunās draudzes telpas iesvētīšanas brīdī

Adorācijas kapelas atklāšana Saldū

1. maijā, Kunga Žēlsirdības svētdienā, Sv. Misi Saldus Svētā Pētera un Pāvila Romas katoļu baznīcā 11.00 svinēs Liepājas un Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis un iesvētīs Dieva žēlsirdības kapelu, kurā tiks uzsākta Vissvētākā Sakramenta nemitīgā adorācija. Notiks arī Euharistiskā procesija pa Saldus pilsētas ielām.

Kapelas celtniecība sākās 2010. gada oktobrī un jau 4. decembrī tika iesvētīti kapelas pamati. Būvniecības darbos iesaistījās cilvēki no mūsu pašu draudzes un "Kalna Svētību" kopienas. Kapelas arhitekts ir Aigars Andersons. Būvniecības darbi norit pārsvarā ar pašu draudzes locekļu līdzekļiem.

Mūsu draudzē nemitīgā adorācija iesākās 2010. gada 8. septembrī. Šis ir bijis svētgais laiks mūsu draudzes cilvēku dzīvē. Galvenais, cilvēki ir uzkrājuši bagātīgu ticības pieredzi, jo adorācijas kontekstā esam īpaši izaicināti godīgi atbildēt uz jautājumu – kādas ir mūsu attiecības ar Dievu un ko īsti mēs Baznīcā meklējam – vai atrast Dievu, vai, pirmkārt, piepildīt tikai savas vēlmes un rast jutiskumu un emocionālu baudījumu.

Nemitīgās adorācijas laikā

mēs reizēm piedzīvojam brīžus, kad gaidītā emocionālā pacēluma vietā izjūtam iekšēju tukšumu. Patiesībā šāds dvēseles stāvoklis var būt Dieva žēlastības auglis, kuru Dievs mudina mūs pieņemt, lai mēs varētu padziļināt savu ticību. Mēs parasti uzskatām par labu to, kas atbilst mūsu priekšstatiem par labumu. Būtu kļūda, ja šo iekšējo tukšuma stāvokli mēs uzskatītu par regresu mūsu ticībā un atteikto no adorācijas. Ir jāļauj Dievam darboties mūsos, kam ir nepieciešams laiks. Lasot svēto cilvēku dzīves aprakstus, uzzinām, ka viņi visi ir piedzīvojuši šādu līdzīgu dvēseles stāvokli. Euharistija liek mums sajusties necienīgiem. Tikai tad mēs varam veidot dziļākas personiskākas attiecības ar Dievu. Ir jāsabruk visām mūsu ilūzijām par sevi. Vissvētākā Sakramenta priekšā mēs pierīkstam un rodas iespēja dziļāk ieskatīties sevī. Svētie pieņēma šo dvēseles stāvokli un palika uzticīgi adorācijai Vissvētākā Sakramenta priekšā un liecināja par tām dziļajām personiskajām attiecībām ar Jēzu, kas viņiem veidojās šādas pielūgsmes laikā. Lai arī mums katram tas izdodas!

Andris Eljašāns

Saldus adorācijas kapelas pamatu iesvētīšana 2010. gada 4. decembrī

Pasmaidīsim

Es tevi tik ļoti milu! Tevis dēļ esmu gatavs pārpeldēt okeānu, uzkāpt visaugstākajā kalnā, pat mirt.

P. S. Atbraukšu piektdien, ja nēliet.

☺ ☺ ☺

Vecāki man mācīja nepazīstamiem cilvēkiem durvis neatvērt. Tā arī beidzās mans sapnis par autobusa šoferu karjeru.

☺ ☺ ☺

Tagad modē ir plēsti džinsi, plēsti krekli ... Kad beidzot būs modē cauras zeķes?

☺ ☺ ☺

– Mammu! Es zinu, cik daudz zobu pastas ir tūbiņā.

– Nu, cik tad?

– No divāna līdz virtuves krēslam!

☺ ☺ ☺

Sargs noķēris puisēnu, kurš zog ābolus.

Sargs:

– Āhā! Tūlīt es tev parādišu, kā ābolus zag!

Laikraksta nākamais numurs
31. maijā

ZIŅU PORTĀLS:
www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 7600.